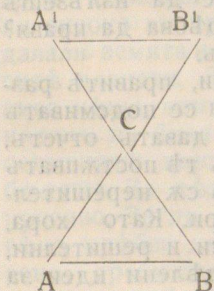

бжде господарь на своя страхъ, да го управлява, както мечкарътъ управлява мечката. Човѣкъ трѣбва да тури юларъ на страха си и да започне да му удря на тѣпанъ, да го разиграе малко. Разгнѣви ли се човѣкъ, нека тури юларъ на гнѣва си и да го разиграе малко. Какво виждаме днесъ? Намѣсто човѣкъ да разиграва страха, страхътъ го разиграва. Намѣсто човѣкъ да разиграва гнѣва, гнѣвътъ го разиграва. Това, което човѣкъ днесъ преживява, ще послужи като материалъ за бждещата наука. Това, съ което сегашната наука се занимава, науката на миналото ни най-малко не се е интересувала отъ него. Запримѣръ, съвременнитѣ учени изучаватъ, какъ расте ябълката, какъ става разклоняването ѝ, колко клончета растатъ отдолу и т. н. Тѣ знаятъ, че първо се явяватъ два семедѣла, после още два, на кръстъ, симетрично, и постепенно се разклоняватъ. Двата семедѣла представятъ две възможности при развиване на ябълката.

фиг. 1.

И тъй, като дойдемъ до растенията, ясно виждаме двата живота: материалистиченъ и духовенъ. Първиятъ е изразенъ въ коренитѣ, а вториятъ—въ клонетѣ. Геометрически тѣзи два вида животъ могатъ да се